

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Ministerstvo dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, zastoupeného JUDr. Miroslavou Srbovou, advokátkou se sídlem v Praze 10, Korunní 104, za účasti **S. V., s. r. o.**, zastoupené JUDr. Emilem Jančou, advokátem se sídlem v Praze 6, Sartoriova 60/12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005 č. j. 6 Ca 167/2004 – 64,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005 č. j. 6 Ca 167/2004 – 64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005 č. j. 6 Ca 167/2004 – 64 bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 12. 5. 2004 č. j. 32/2004-150-STK3/7, jímž bylo zamítnuto odvolání S. V., s. r. o. (dále jen “účastník“) a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 19. 1. 2004 č. j. JMK 35103/2003 OD/Di, kterým bylo účastníkovi odňato oprávnění k provozování stanice technické kontroly (dále jen „S.“) z důvodu závažného porušení zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně souvisejících zákonů ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že žaloba je zčásti důvodná, a to pokud účastník namítal, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle názoru městského soudu měly být k objasnění věci vyslechnuti jako svědci osoby, které měly vztah k vozidlům, jež byla předmětem sledování kontrolního orgánu a k nimž byly dne 4. 12. 2003 vydány protokoly o technické prohlídce, tj. jak osoby, které vozidla k prohlídce přistavily, tak i osoby, které technickou prohlídku prováděly. V této souvislosti městský soud

poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uveřejněné pod č. 39/2003 Sb. rozhodnutí NSS. Podle názoru městského soudu ale účastník nedůvodně namítal, že z rozhodnutí správního orgánu není patrné, které konkrétní povinnosti měl porušit. Městský soud konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, za co byla účastníkovi licence odňata. Uvedl, že provedením technické kontroly, aniž by bylo vozidlo k jejímu provedení přistaveno, jsou porušeny všechny povinnosti, které zákon o podmínkách provozu vozidel ukládá, a bylo by proto nadbytečné všechny tyto povinnosti ve výroku rozhodnutí výslovně zmiňovat. Rovněž názor účastníka, že povinnost přistavení vozidel k technické prohlídce z citovaného zákona nevyplývá, označil městský soud za mylný. Městský soud nesouhlasil ani s námitkou, že k odnětí licence může správní orgán přistoupit pouze při opakovaném porušení povinností. Ustanovení § 59 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel totiž jasně hovoří o závažném, nikoli opakovaném, porušování zákonných povinností. A konečně, městský soud neshledal důvodným ani žalobní bod, že správní orgán neprovedl opakovanou technickou prohlídku vozidel, a to jednak proto, že účastník v den kontroly nebyl schopen pověřené osobě předat záznamy o provedené kontrole, ale zejména proto, že meritem věci v tomto případě nebylo ověřit, zda kontrolovaná vozidla jsou skutečně technicky způsobilá ve smyslu vydaných protokolů, ale meritem věci bylo zjistit, zda kontrolovaná vozidla byla fyzicky přítomna v areálu S. za účelem provedení kontroly, o níž byl vystaven kontrolní protokol dne 4. 12. 2003 či nikoli.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil stížní bod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že dokazování provedené správními orgány bylo v souladu s ustanoveními § 3, § 32 odst. 1, § 34 i § 46 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Postup při provádění státního odborného dozoru a jeho rozsah je uveden v protokolu o kontrole č. 8 ze dne 4. 12. 2003, z něhož vyplývá, že dne 4. 12. 2003 bylo vyhotoveno jedenáct protokolů o technické prohlídce, aniž by předmětná vozidla, o jejichž kontrole byly protokoly vyhotoveny, prošla toho dne S. V provozovně účastníka chyběly jakékoliv záznamy o provedené prohlídce, které jsou podkladem pro zpracování těchto protokolů. Na základě jakých podkladů byly protokoly o technické prohlídce zpracovány, tedy není jasné. Pokud by byl dodržen zákonný postup, musely by být tyto záznamy v den, kdy se zpracovávaly protokoly o prohlídce, již k dispozici. Rovněž skutečnost, že nefungoval počítačový systém, je podle stěžovatele irelevantní, neboť jak záznamy o prohlídce, tak i protokoly mohou být zpracovány ručně, a teprve následně zaneseny do počítačového systému. Na základě ručně zpracovaných podkladů pak může být proveden i záznam do technického průkazu a vylepena kontrolní nálepka na SPZ prohlédnutého vozidla. Záznamy o technické prohlídce však byly účastníkem kontrolnímu orgánu předloženy až po zahájení správního řízení, tedy až po ukončení kontroly. Zákonnou podmínkou pro provádění technické kontroly vozidel je především přistavení vozidla do S., dále provedení záznamu o prohlídce a vyhotovení protokolu s uvedením jak data uskutečněné prohlídky, tak i data příští prohlídky. Pokud se faktická kontrola vozidel uskutečnila již 3. 12. 2003, tj. den před provedenou kontrolou, jak tvrdil účastník, pak měly být v jeho provozovně k dispozici alespoň ruční záznamy o zjištěných závadách, a jako datum příští prohlídky mělo být v protokolu uvedeno datum 3. 12. 2005 a nikoli datum 4. 12. 2005, které už by bylo datem jeden den po uplynutí maximální zákonné lhůty dvou let k provedení další prohlídky. Dále je podle stěžovatele nepochybné, že v souladu se zákonem musí být vozidlo fyzicky přítomno v S., aby bylo možno na zadní tabulku registrační značky vylepit kontrolní známku s vyznačením měsíce a roku příští technické prohlídky. Skutečnost, že v den kontroly nebyli zaměstnanci S. schopni vzniklou situaci vysvětlit, svědčí podle stěžovatele o tom, že tato vozidla do S. nikdy nebyla přistavena. I následné ověřování pohybu vybraných vozidel ve dnech 3. a 4. 12. 2003 u provozovatele dopravy M. M., s. r. o., ke kterým byly protokoly o

prohlídce vystaveny, prokázalo, že tato vozidla v místě, kde se areál S. nachází, nebyla. Stěžovatel označil tvrzení městského soudu o odmítnutí výslechu tří svědků navrhaných v odvolání účastníkem z důvodu, že od nich nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti pro jejich personální či jiné propojení s účastníkem řízení, za nepravdivé. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí pouze uvedl, že nevidí žádný přínos ve výslechu navržených svědků, neboť tyto nejsou provozovateli podezřelých vozidel, nedisponují jejich doklady a nefigurují na žádném oficiálním dokladu. Fyzickou nepřítomnost předmětných vozidel v S. tak bylo možno prokázat i nezávisle na jejich výpovědích. Provedení důkazu výpovědí osob, které měly k provedení technické prohlídky vozidlo přistavit, je pak požadavek, který jde proti samé podstatě provádění technických kontrol vozidel. Jejich výpověď tak není výpovědí svědeckou, neboť nedodržení zákonných povinností postihuje je samotné, a mají tak na výsledku řízení osobní zájem. Dal-li zákonodárce kontrolnímu orgánu možnost po ukončení kontroly rozhodnout na základě zjištění o okamžitém zastavení provádění technických prohlídek, pak toto opatření není podle stěžovatele bezdůvodné. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V kasační stížnosti stěžovatel vytykal městskému soudu nesprávné posouzení otázky nedostatečnosti zjištěného stavu věci. Podle názoru městského soudu měly být k objasnění celé záležitosti jako svědci vyslechnuty osoby, které mají vztah k vozidlům, jež byla předmětem sledování kontrolního orgánu, a k nimž byly dne 4. 12. 2003 vydány protokoly o technické prohlídce, přičemž se neztotožnil s názorem stěžovatele, že tyto svědky již není třeba vyslýchat, neboť je zřejmé, jakým způsobem budou vypovídat. Nejvyšší správní soud nemá nejmenší pochybnosti o tom, že správní orgán nemůže provedení důkazu výslechem svědků odmítnout, např. s tím, že od nich nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti, protože nemůže předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, aniž by je provedl. O takovou situaci se však v daném případě nejednalo. Neprovedení výslechu svědků totiž stěžovatel v napadeném rozhodnutí odůvodnil tak, že „nevidí žádný přínos ve výslechu odvolatelem navržených svědků, neboť tyto nejsou provozovateli podezřelých vozidel a nedisponují jejich doklady, nefigurují na žádném oficiálním dokladu v případě se vyskytující a fyzickou nepřítomnost některých zmíněných vozidel v S. lze prokázat i nezávisle na jejich výpovědích.“ To znamená, že návrh na provedení výslechu navržených osob byl odmítnut z toho důvodu, že se nejedná o osoby, které mohou vypovídat o skutečnostech rozhodných pro posouzení věci, které vnímaly svými smysly, a nikoliv z důvodu, že by již předem byl hodnocen obsah jejich případné výpovědi. Z lakonického konstatování městského soudu o potřebě navržené svědky vyslechnout však není vůbec zřejmé, z jakého důvodu považuje jejich výslech pro objasnění celé záležitosti za potřebný a nezbytný, resp. jaké konkrétní skutečnosti mají tyto osoby svou výpovědí potvrdit nebo vyvrátit. Pokud z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření závěru o nedostatečnosti zjištěného skutkovém stavu, pak je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení

je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu